

GENT D'HORTA-GUINARDÓ

Joaquim Carbó: «Les llengües són sempre innocents»

Dimecres, 25 de abril - 00:00h.

Si es jutja per la bondat, humilitat i sinceritat que transmet a curta distància Joaquim Carbó (Caldes de Malavella, 1932), ningú diria que aquest escriptor ha publicat més de cent llibres (un milió d'exemplars venuts, sobretot gràcies a *La casa sota la sorra*). El mèrit encara és més gran perquè aquesta ingent producció literària és en català (va començar en els anys de repressió lingüística) i l'ha compaginat amb la seva feina a La Caixa i amb múltiples activitats de promoció del català, des de la fundació de la revista *Cavall Fort*, fa 50 anys, fins a la creació de l'Associació Catalana d'Escriptors, passant per la participació com a jurat en desenes de premis literaris.

-¿Com comença aquesta passió per la literatura?

-Jo era un bon lector i vaig tenir la sort de ser veí de Maria Novell, a Sant Gervasi. Ella tenia una modesta biblioteca i em deixava llibres, tenia 13 anys i vaig començar a llegir molt. Amb 16 vaig entrar a La Caixa com a administratiu i l'empresa va convocar un concurs literari en què vaig guanyar els dos premis. Després vaig publicar contes en revistes comarcals. Fins que vaig portar un llibre amb vuit contes a un editor i la censura en va prohibir dos.

-¡Quina estrena!

-El censor va veure en aquells dos contes un contingut eròtic. Un tractava d'uns soldats que posen en comú els seus diners i sortegen qui se n'anirà al llit amb una prostituta. El pitjor va ser que l'editor havia pagat 500 pessetes per la il·lustració de la portada del llibre en què es veien els soldats oferint diners a una noia. Jo vaig canviar el conte per un altre en què els soldats recullen diners perquè un d'ells se'n pugui anar en tren de permís. I vam poder salvar la il·lustració. Conservo l'informe del censor perquè una investigadora el va aconseguir al Ministeri d'Informació i Turisme quan buscava informació sobre l'obra del meu amic Manuel de Pedrolo. Uns quatre anys després vaig guanyar el premi Víctor Català, a la Nit de Santa Llúcia.

-Devia tenir més problemes per escriure en català, ¿oi?

-Una vegada em van citar a la Prefectura de Policia de Via Laietana perquè figurava com a jurat en un concurs literari en català. Els estranyava no tenir-me controlat. Però el seu interès era esbrinar on havia après a escriure en català.

-Sempre en català.

-No se m'hauria acudir fer-ho en castellà. Jo em sentia catalanista i creia que havia de recuperar coses que de petit no vaig conèixer a causa del franquisme. Però no era un lluitador. Jo llegia, em vaig subscriure a col·leccions de llibres i revistes en català. I ballava sardanes. Així vaig contactar amb gent que havia conegut l'època anterior a la dictadura. Allà van sorgir les classes clandestines de català. Després em vaig apuntar a l'Esbart Verdaguer abans d'anar a la mili. Josep Benet em va dir: «Ja que no ens deixen escriure ni cantar en català, ballarem». Però també lleigeixo en castellà. Les llengües són sempre innocents, el dolent és el que t'imposen.

-¿Com ha deixat de viure al Guinardó sense moure's de casa?

-Doncs encara no ho sé. Però fins al 1975 el Guinardó s'acabava al carrer de Còrsega. De sobte, el 1975 van traçar el límit del districte d'Horta-Guinardó dos carrers més amunt, a Sant Antoni Maria Claret, on jo visc. Ara la meua vorera pertany al districte de Sant Martí, i la del davant, al d'Horta-Guinardó, d'on m'he sentit els últims 50 anys. ¡Si fins i tot el carrer del Guinardó és a Sant Martí!

-La majoria dels seus llibres estan adreçats a nens i joves, sobretot el seu gran èxit *La casa sota la sorra*. ¿Com veu aquests joves en plena crisi?

-Sempre hem viscut amb crisi. Abans també ho teníem malament, però almenys hi havia la possibilitat de prosperar, d'anar a millor. Jo mai vaig imaginar que tindria pis, cotxe i casa. Ara millorar serà impossible. Quan has viscut molt bé com fins ara és molt difícil tornar enrere. De petit, vaig arribar a anar caminant per estalviar-me el metro i comprar-me una pilota de ping-pong. Això els nois d'ara no ho han viscut. Jo els aconsello que es preparin i que acceptin qualsevol feina, que no s'aturin mai, encara que la feina no

es correspongui amb els seus estudis. I que esperin que la situació millori. El mal és que amb la crisi sempre paguem els mateixos. Com els que no podran pagar-se la universitat per la pujada de taxes. Això als rics no els afectarà.

[Qui som](#) [Treballa amb nosaltres](#) [Contacte](#) [Avis Legal](#) [Publicitat](#) [Mapa web](#)
